

верието, увѣрява се, че нѣма никой, и се спуща надолу по стълбитѣ.

Замайваща тишина, пълна съ хиляди неуловими шѣпотѣ, притиска палата и градинитѣ... Едри звезди трептятъ съ елмазенъ блѣсъкъ между клонитѣ на дърветата. Въ далечината вѣренъ блюстителъ стои правъ и неподвиженъ, като тъмно изваяние. Дребната му осанка се изрѣзва въ остри очертания върху трептящото сребро на небето. Върхътъ на копие то му достига до спокойно усмихнатия месецъ.

Само лекитѣ стѣпки на императора едва чуто отекватъ по пѣсъка на пѣтекитѣ. Нѣкаква сѣнка дебне задъ него. При единъ завой, до голѣмия шипковъ храстъ, той изведнажъ спира и застава като пронизанъ съ гавелота. Царицата стои предъ него. Съ тъмни, питащи очи. Тръпнеща и безпокойна, тя улавя ржката му, доближава лице до неговото, шепне безумни слова. Исква да знае какво се е случило съ него, защо не е идвалъ презъ обикновеното време въ градината, да не се чувствува зле, да не е нѣщо обиденъ?

Императорътъ леко се усмихва, поклаща глава.

Нищо не се е случило. Всичко си е по старому. Но тогава?

Очитѣ ѝ го изгарятъ съ преданостъ и тревога. Тя не разбира, не може да разбере. Тогава усмивката внезапно изчезва отъ лицето му, той полека изтръгва ржката си отъ нейната. Гласътъ му е строгъ и тѣженъ.

Той не може повече да идва въ градината. Нима тя не разбира причината? Той не може да наруши приятелството на Калоянъ... Единъ рицаръ не може да отвърне на толкова благородство и великодушие съ черна измѣна. Той не може задъ гърба на царя да използва голѣмото му довѣрие и да постѣпи като най-доленъ измамникъ...

Целгуба разбира и цѣла пламва. Опияняваща радостъ я залива съ топли вълни. Тя не чува нищо друго. Довѣрие, измама, великодушие... Праздни слова. Тя разбира само едно... Императорътъ я обича! Съ диво ликуване тя про-